

تفنگ را
از لغت‌نامه‌های جهان
بر خواهم داشت

(مجموعه‌ی شعر)

غلام امینی دوشهری

انتشارات داستان سرا

سرشناسه : امینی دوشمهری، غلام، ۱۳۴۵ -
 عنوان و نام پدیدآور : تفنگ را از لغت‌نامه‌های جهان برخوادم داشت (مجموعه‌ی شعر) /
 غلام امینی دوشمهری
 مشخصات نشر : شیراز : داستان سرا، ۱۳۹۳.
 مشخصات ظاهری : ۶۰ ص.
 شابک : ۵۰۰۰۰ ریال : ۴ - ۷۱ - ۵۷۶۶ - ۶۰۰ - ۹۷۸
 وضعیت فهرست‌نویسی : فیا.
 موضوع : شعر فارسی - قرن ۱۴.
 رده‌بندی کنگره : ۱۳۹۳ ۷۷۵ ت ۷ / ۷۹۶۲ PIR
 رده‌بندی دیویی : ۸۹۱ / ۶۲
 شماره کتابشناسی ملی : ۳۶۴۷۶۵۶

انتشارات داستان سرا

تفنگ را از لغت‌نامه‌های جهان برخوادم داشت
 (مجموعه‌ی شعر)

غلام امینی دوشمهری

روی جلد: مهری لشکری

حروف‌نگاری و آماده‌سازی: محمد علی‌آبادی

چاپ و صحافی: جهان کتاب

نوبت اول: اسفند ۱۳۹۳

شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه

قیمت: ۵۰۰۰ تومان

تلفن: ۰۹۱۷۷۱۱ ۸۹۲۰

انتشارات داستان سرا: شیراز - صندوق پستی ۱۶۸۷ / ۷۱۳۶۵

Dastansara.publisher@gmail.com

شابک: ۴ - ۷۱ - ۵۷۶۶ - ۶۰۰ - ۹۷۸

ISBN: 978 - 600 - 5766 - 71 - 4

فهرست

۷		مقدمه
۱۱		مشکی آویزان دنیا
۱۲		به باران بی سیم می زنم
۱۳		چند ترکش در انگشتان کوچک
۱۵		مسجد خاتم
۱۷		پنجشنبه های کهنه را کجای دنیا آویزان کنم؟
۱۹		وقتی که تو نیستی
۲۰		مردی از جنس میوه های باران
۲۱		برگرد به قاب عکس
۲۳		مکتب خانه ی سنگ
۲۴		آقای ژان والژان
۲۶		مادر
۲۷		چشمان شیمیایی زده ی مردان جنوب
۲۹		به شکل بلندترین روزنامه جهان لوله می شوم
۳۱		پشیمانم
۳۲		کوچه
۳۳		ریزعلی
۳۴		لغت نامه
۳۵		هرمز
۳۶		یک جغرافیا گریه
۳۷		شهر بی استخوان
۳۸		رذ پای باران
۳۹		سبب کال ماه
۴۱		حلی آبادها
۴۲		کالنگها
۴۳		لبنان
۴۵		کاش آفریقا موهایت را ادامه نمی داد
۴۶		نیوتن
۴۷		بندر بدون دریا
۴۸		رودخانه هنوز تو را صدا می زند
۴۹		پدر
۵۰		آن مرد
۵۲		کوله پشتی
۵۴		کتاب تاریخ
۵۵		گونه های ساعت
۵۶		خیابان یک طرفه
۵۷		پوتین های پیر

مقدمه

هنوز آن غروبی که برای اولین بار او در چوبیِ اتاقِ انجمن شعرِ میناب را گشود و عجولانه وارد شد، به یاد دارم. از آن تاریخ بیشتر از یک دهه نمی‌گذرد؛ دهه‌ای که غلام امینی شعرش را از منظری دیگر دنبال کرد. او وقتی برای اولین بار به جمع شاعران جوان مینابی آمد، بیش از سه دهه از عمرش می‌گذشت و شعر را در قالب‌های سنتی می‌سرود و عجیب این که در همان روزها هم وسوسه‌ی چاپ مجموعه شعرش او را به جمع شاعران مینابی کشانده بود؛ مجموعه‌ای که هرگز چاپ نشد. آشناییِ امینی با شعر امروز او را در مسیر تازه‌ای قرار داد؛ مسیری که نگاه او را به ادبیات، خاصه شعر، دگرگون ساخت و فرصت چاپ مجموعه شعرش را به تأخیر انداخت؛ تأخیری ده ساله، تا او با تمام موجودیتش ادبیات را از منظری دیگری به تماشا بنشیند.

ورود امینی به عرصه‌ی شعر اگرچه کمی دیر به نظر می‌رسید، اما این نکته او را از همنشینی با این هوای تازه بر حذر نداشت. او زودتر از آنچه تصور می‌رفت، الفتی عجیب با این هوای تازه پیدا کرد. او این روزها دغدغه‌ی چاپ اولین مجموعه‌ی شعرش که بیشتر در حوزه‌ی ادبیات دفاع مقدس و عاشورایی می‌گنجد، دارد و البته این بهاندای شد تا نگاهی دوباره به شعرهای اخیر او داشته باشم.

ویژگی غالب شعرهای امینی شباهت و نزدیکی خیره‌کننده‌ی او به شعرهایش است. امینی به‌ویژه در حوزه‌ی معنا بسیار به آثار خود نزدیک است. مخاطب وقتی شعرهای او را می‌خواند، حضورش را به خوبی احساس می‌کند؛ با همان نگاه ساده و صمیمی و حتی با همان لحن روستایی و رفتار صادقانه‌اش. او برای رسیدن به شعر راه دشواری را انتخاب نمی‌کند. از مسیرهای پیچ‌درپیچ و تودرتوی معنا نمی‌گذرد. ساده و صمیمی می‌آید و در کنارش می‌نشیند؛ به رگبار می‌بندی / تمام کلماتم را / تو هم مثل تاریخ معاصر ایران / گاهی زرد / گاهی خاکی / گاهی به جنگل می‌گریزی / میرزا کوچک‌خان مدرسه‌مان می‌شدی / ریش بلند که نداری / اما خیابان‌ها به نامت بلند و بلندتر می‌شوند... امینی با سادگی و صداقت روستایی‌اش و صمیمیت جاری در شعرش دو همزادند؛ دو همزادی که درکی متقابل از یکدیگرند.

تفنگ را از لغت‌نامه‌های جهان برخوام داشت / ۹

او در اسارت تئوری‌بافی‌های رایج این روزها نیست. آنچه می‌سراید حاصل نگاه بی‌شیله‌پله‌ی او به دنیای پیرامونی‌اش است: کوچه را که از بیمارستان آوردند / آقای شهردار ضمانت کرد / نام تو را بر آن گذاشتند / کوچه با شناسنامه‌ی باطل‌شده‌ی تو / به مدرسه می‌رود / مهندس می‌شود / به مردم...

در مجموعه حاضر، غالب شعرها با موضوع جنگ دنبال می‌شود و عجیب این که او در این شعرها نیز نگاه خاص خود به موضوع جنگ را به نمایش گذاشته است. امینی برای ارائه تصویری از جنگ، الزامی برای رفتن به متن حادثه نمی‌بیند. او به جنگ از روستای خود (دومشهر) نگاه می‌کند و مظاهر جنگ را از این‌جا به تماشا نشسته و آن‌ها را به تصویر می‌کشد: و منصور / مردی از جنس میوه‌های باران / تمام مدارنگی‌هایم بود / با رنگین‌کمان / دوشنبه‌ای ساخته بود / برای پریدن گنجشک‌ها / در فصل پاره‌شدن توپ‌های پلاستیکی...

بازتاب بومی‌گری نیز در شعرهای او به خوبی مشاهده می‌شود: هنوز جا دارد / چادر دختران بندری نازک‌تر شود / تو هم تُرش کرده‌ای مثل انبه‌های میناب / کجای دقیقه‌هایم افتاده‌ای / که از خمپاره‌شصت‌ها سبقت گرفته‌ای / آمده‌ای به دهات خودمان.

برای غلام امینی، دومشهری آرزوی موفقیت‌های بیش از این دارم.
یدالله شهرجو، میناب